

Sygn. akt I CSK 284/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku A. W. i R. M.
przy uczestnictwie J. S., Miasta W. i Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy A. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) oddala wniosek uczestnika Miasta W. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. W. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 czerwca 2017 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 kwietnia 2016 r., oddalającego wniosek A.W. i R. M. o zasiedzenie.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że występuje istotne zagadnienie prawne, czy w przypadku, gdy nieruchomość objęta działaniem dekretu o własności gruntów na obszarze W. i pozostająca w samoistnym posiadaniu została w części trwale wywłaszczona pod budowę metra, a co do pozostałej części zostało podpisane z posiadaczem porozumienie przewidujące możliwość wejścia z robotami również na pozostałą część działki z zastrzeżeniem, że posiadacz przyjął ryzyko, iż wejście może nastąpić w każdej chwili, dotychczasowe posiadanie samoistne nieruchomości przekształciło się w posiadanie zależne z chwilą podpisania tego porozumienia, biorąc pod uwagę, że nigdy nie doszło do zajęcia działki pod budowę.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r.,

III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy bowiem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, nie publ.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.). Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku istnienia rozstrzygnięcia problemu - nie zaszły żadne okoliczności faktyczne uzasadniające jego zmianę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5).

Przedstawione zagadnienie nie spełnia powyższych wymagań. Problem przedstawiony przez skarżącego ma charakter kazuistyczny, odnoszący się wyłącznie do realiów niniejszej sprawy. Z ustaleń poczynionych przez Sąd odwoławczy wynika bowiem, że najistotniejszą okolicznością sprawy było podpisanie określonej treści porozumienia z podmiotem prowadzącym budowę metra, nie zaś sam fakt dokonania wywłaszczenia. Wykładnia tego porozumienia dokonana przez Sąd drugiej instancji, w ocenie Sądu Najwyższego, odpowiada sztuce wykładni prawniczej, z której wynika konkluzja, że podmiotem ostatecznie

decydującym o przeznaczeniu działki jest Generalna Dyrekcja Budowy [...]. Zgodnie zaś z wymaganiami stawianymi istotnemu zagadnieniu prawnemu, nie może ono ilustrować problemu, który da się rozwiązać za pomocą ogólnie przyjętych reguł wykładni.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 520 k.p.c.